

[Ministeren for offentlige arbejder.]
 naturligvis oplyses i udvalget, såfremt det ønskes.

Fru Ruth Olsen tog sit udgangspunkt i de tanker, som jeg har luftet om en adskillelse af P'et og T'et, altså af postsektoren på den ene side og telesektoren på den anden side. Lad mig sige, at det hænger således sammen, at udvalgsarbejdet oprindeligt i denne relation beskæftigede sig med spørgsmålet om enhedstelefonen, altså i stedet for de mange bestående telefonselskaber et enheds-telefonselskab. Så synes jeg, det er rimeligt i denne forbindelse at inddrage telesiden i post- og telegrafvæsenet, fordi den udfører en række opgaver, som i og for sig har relation til telefonselskaberne, og i og for sig arbejde med det, man har i Sverige, som model, det, der hedder televerket i Sverige, og hvor man groft sagt har slået telesiden i post- og telegrafvæsenet sammen med en enhedstelefonlignende organisation. Det er de tanker, der ligger bag.

Det er naturligvis rigtigt, at så kan man bruge disse tanker som udgangspunkt for at sige, at så skal postsektoren i højere grad være selv bærende. Det er også rigtigt. Imidlertid behøver en adskillelse ikke at finde sted, for at tankerne om det selv bærende stadig væk har deres rigtighed, og derfor har vi altså anlagt den selv bærende ideologi allerede på indværende tidspunkt, selv om en adskillelse ikke i dag har været aktuel.

Det er ligeledes rigtigt af fru Ruth Olsen at trække frem, at vi med disse takstforhøjelser bestemt ikke ligger i spidsen blandt de nordiske lande. Der forestår, så vidt jeg erindrer, takstforhøjelser i Norge, som går ud over det niveau, vi diskuterer, og det svenske niveau er ligeledes i dag, hvis vi omregner efter de til enhver tid gældende valutakurser, over det niveau, som vi nu når op på, hvis dette lovforslag bliver gennemført.

Til sidst blev jeg gjort opmærksom på mine gode tanker i 1967 omkring en postsparebank, og det er altid rart at se, at det, man har udtrykt også i 1967, ikke så hastigt går i glemmebogen.

Lennart Larson: Jeg vil først sige tak til ministeren for den måde, hvorpå ministeren behandlede problemstillingen vedrørende budgetansvaret for postvæsenet og folke-

tingets ansvar med hensyn til bevilling af de tilskud, der skal til. Jeg er helt overbevist om, at det er den rigtige vej, og jeg er overbevist om, at det med hensyn til de metoder og de ledelsesformer, man skal ind på, er væsentligt, at man får skilt det ad, således at det, medarbejderne skal sørge for i deres virksomhed, hører deres virksomhed til, og at ikke en række andre ting også går ind i billedet.

Med hensyn til rationaliseringen har jeg ikke sagt, at der ikke var blevet rationaliseret. Jeg har sagt, at jeg glædede mig til under udvalgsarbejdet at få lov til at se, hvor langt man var kommet. Jeg synes ikke, ministeren kan sige, at nu har man ikke forhøjet disse takster i 5 år, for når man vurderer et regnskab inden for samme ansvarsområde, her postsektoren, i sin helhed, må det være de samlede forhøjelser set i relation til de underskud, der har været i de år, sammen med den postgirovirksomhed, som, så vidt jeg husker fra statsrevisorernes udvalg, er noget med 50 mill. kr. De er også steget med disse indtægter, som er renteindtægter. Det er altså et helt andet billede, vi skal have frem. Men jeg vil da meget gerne være med til at se på hele denne problematik og vil glæde mig til en dybtgående udvalgsbehandling, hvis resultat måske kunne være præcedensskabende for en lang række af de andre offentlige virksomheder.

Ruth Olsen: Det var rart at høre, at ministeren ikke havde svigtet sin tidligere kongstanke, men jeg vil gerne have lidt nærmere at vide om, hvornår vi kan forvente et sådant lovforslag om en postsparebank.

Ministeren for offentlige arbejder (Kampmann): Må jeg først sige til hr. Lennart Larson, at jeg er ganske enig i de sidst fremførte betragtninger. Når jeg trak en enkelt del af regnskabet frem, altså forhøjelsen af de almindelige breve med 1/6 og lønforhøjelsen, så er jeg naturligvis klar over, som jeg også sagde, at det er en mindre del af den samlede problemstilling, og at man ikke i så stor en hast som ved en førstebehandling kan komme i dybden med en diskussion af den samlede problemstilling, det er jeg ganske enig i. Jeg vil meget gerne bidrage med alle de oplysninger, vi har fået frem, til den debat, som hr. Lennart Larson efterlyser i